

Finansklagenemnda Inkasso

Avgjørelse FinKN 2026-76

26.1.2026

PRA GROUP NORGE AS

Finansklagenemnda Inkasso sin kompetanse

Om Finansklagenemndas kompetanse når namsmannen har avholdt utleggsforretning – om klager er utsatt for urimelig påtrykk og skade i strid med god inkassoskikk.

Grunnlaget for kravet var et forbrukslån. Det ble avholdt utleggsforretning for kravet i 2018 og 2025. Saken hadde også tidligere vært påklaget til Finansklagenemnda, hvor nemnda avviste saken. Klager anførte i hovedsak at kravet var bestridt, og at det utestående beløpet var for høyt til å kunne sendes direkte til namsmannen eller forliksrådet, samt at kravet var foreldet. Inkassoforetaket anførte på sin side at saken tidligere hadde vært behandlet i Finansklagenemnda, at de utenrettslige omkostningene hadde vært behandlet av namsmannen ved to tidligere anledninger, og at saken derfor skulle avvises. Klagen falt utenfor Finansklagenemndas mandat og ble ikke tatt til behandling.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: Kr 14 000.

Saksfremstilling

Saken gjelder innfordring av et forbrukerlån, hvor det er utstedt et eksigibelt gjeldsbrev pålydende kr 450 000 for kravet den 14.8.15. Det fremkommer av gjeldsbrevets pkt. 5.1 at kredittbeløpet, inklusive renter og utenrettslige inndrivelsesomkostninger, kan inndrives uten søksmål etter tvangsfullbyrdelsesloven § 7-2 bokstav a.

Kreditten ble etter det opplyste brakt til forfall i sin helhet etter vesentlig mislighold av lånet, og det ble sendt betalingsoppfordring den 24.4.18 og varsel (§ 4-18) den 14.6.18.

Det ble avholdt utleggsforretning for kravet den 8.11.18, hvor det ble tatt pant i klagers faste eiendom.

Kravet ble den 26.4.22 påklaget til Finansklagenemnda. Finansklagenemnda Inkasso avviste saken, da de påklagede forholdene lå utenfor nemndas mandat (sak. nr. 2022-576). Klagers anførsler var noe annerledes enn i nåværende sak.

Fornytt betalingsoppfordring og varsel etter tvangsfullbyrdelsesloven § 4-18 ble sendt klager den 15.1.25. Klager påklaget til Finansklagenemnda på nytt den 24.1.25.

Inkassoforetaket innga ny begjæring om utlegg til namsfogden den 3.2.25. Klager fremmet i korrespondanse med namsmannen innsigelser mot kravet, herunder at kravet var bestridt, foreldet og innklaget til Finansklagenemnda.

Namsfogden avholdt utleggsforretning i saken den 28.4.25. Av utleggsprotokollen fremgår det at namsmannen besluttet å fremme saken, og at denne beslutningen ble påklaget til tingretten av klager. Tingretten avvist klagen da klager ikke betalte rettsgebyr, og namsmannen tok saken til behandling med pant i fast eiendom og motorvogn.

Klager har anført at kravet var bestridt, at beløpet var for høyt til å kunne bringes direkte inn for namsmannen eller forliksrådet, og at inkassoforetaket måtte ta ut stevning for tingretten for å inndrive kravet. Klager anførte videre at kravet uansett var foreldet.

Klager har videre vist til at han ikke ble gitt kontradiksjon i tingretten og at det ble innkrevd rettsgebyr i strid med rettsgebyrloven.

Inkassoforetaket anførte at saken tidligere hadde vært behandlet i Finansklagenemnda, at de utenrettslige omkostningene var behandlet av namsmannen ved to tidligere anledninger, og at saken derfor burde avvises.

Finansklagenemnda Inkassos begrunnelse

Under saksforberedelsen for nemnd ba nemndas leder om innklagedes syn på at det i kravspesifikasjonen i betalingsoppfordringen 15.1.25 var en post der både utenrettslige og rettslige (utgifter i forbindelse med behandlingene hos namsmannen) var slått sammen til ett beløp. Spørsmålet var om innklagede mente dette tilfredsstilte spesifikasjonskravet i inkassoloven § 10 andre ledd bokstav c, jf. også tidligere nemndavgjørelser, blant annet FINKN 2025-1008.

Samtidig ble det bedt om innklagedes uttalelse til at det i betalingsoppfordringen var operert med et høyere rentebeløp enn i begjæringen til namsmannen.

Innklagede har i brev 12.1.25 besvart sekretariatets forespørsel.

Det første spørsmålet er ikke besvart utover å opplyse om at «Krav på inkassosalær på kr 14 000 er frafalt og slettet fra saken.»

Når det gjelder det andre spørsmålet, har innklagede opplyst at det i deres inkassosystem foretas «automatisk renteberegning av alle registrerte krav en gang per måned.» En slik beregning omfatter bare en periode på 2 år og 11 måneder, ikke 3 år. I tillegg til dette foretar systemet renteberegning hver gang det iverksettes manuelle tiltak, for eksempel varsel om utlegg, på en sak i tidsrommet mellom de månedlige beregningene. Denne beregningen omfatter 3 år. Ved neste automatiske renteberegning vil rentebeløpet igjen kunne bli redusert da denne kun omfatter 2 år og 11 måneder.

Slik nemnda ser det innebærer et slikt system at det blir vanskelig for skyldnerne å kontrollere om rentekravet til enhver tid er korrekt, men det er ikke nødvendig for nemnda å gå nærmere inn på denne problemstillingen her.

Vedtektene for Finansklagenemnda bestemmer i pkt. 1.4 at nemnda behandler klager fra forbrukere som har et reelt behov for å få avgjort et omtvistet rettskrav mot et foretak som kan klages inn for nemnda. I de samme vedtektenes pkt. 1.3 fjerde avsnitt er det for Finansklagenemnda Inkasso bestemt at kompetansen er begrenset til «å få avgjort om det er grunnlag for skyldnerens plikt til å erstatte krav om utenrettslige omkostninger.»

I de tilfellene der kravet på inkassokostnader er frafalt før nemnda holder sitt møte, er det sikker praksis for at klager ikke får noen begrunnet uttalelse fra nemnda. Nemnda råder ikke over andre sanksjoner enn å frita for erstatningsansvaret, og klager har derfor, når kravet er frafalt, ikke lenger noe reelt behov for nemndas uttalelse.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Inkassos konklusjon

Klagen faller utenfor Finansklagenemndas mandat og tas ikke til behandling.

Ved behandlingen deltok Rune Jensen (leder), Marte Charlotte Knudsen (bransjerepresentant) og Paal Bjønness (forbrukerrepresentant).